

a Reus tu ets el Nadal

Les botigues de Reus també obrim els dies festius
6, 14 i 21 de desembre

www.reus.cat
902 360 200

 reusturisme

AJUNTAMENT DE REUS

Reus
vitalitat
Saudi

El finançament local encara es troba en més mala situació que l'autonòmic?

—Seria difícil de precisar. El finançament de la Generalitat és absolutament urgent de revisar, perquè fa inviable l'actual l'aplicació de polítiques socials i de cobrir les necessitats de la gent.

El finançament local té un marc legal que pràcticament prové de l'època predemocràtica, pràcticament no s'ha mogut. Avui, amb un marc totalment superat, les competències que tenen i exerceixen els ajuntaments no disposen d'una dotació de recursos prevista per a exercir-les.

—La fotografia és que avui els ajuntaments exerceixen unes competències que inicialment no eren previstes (en educació, serveis socials, cultura, etc.) i per a les quals no han estat prou dotades de recursos?

—L'assignatura pendent i urgent és determinar quines són les competències que haurien d'exercir els municipis, avui dia. Això s'ha de fer amb una nova llei

“Mai no es farà la quarta pista de l'aeroport del Prat”

Lluís Tejedor i Ballesteros (Cifuentes, Guadalajara, Espanya, 1952), és alcalde del Prat de Llobregat (per ICV-EUiA), on governa amb majoria absoluta des del 1991. És vice-president de la Federació Catalana de Municipis.

de règim local, que es va treballant a Madrid i a la Generalitat. Un cop concreta- des aquestes competències, segmenta- des algunes per trams de població –no serà igual una població de 800 habitants que una de 80.000 o 800.000–, caldria

dotar-se d'un finançament suficient per a poder-les exercir. Unes competències que ja van molt més enllà de l'enllume- nat públic, el clavegueram, etc.

Jo crec que tant el govern de l'estat com els governs autonòmics –tot i que

el tripartit ha fet un esforç important, però que, en xifres absolutes, resulta insuficient– han abusat dels ajuntaments, que han anat oferint serveis, sense finan- çament.

—I com s'ho han fet els ajuntaments per finançar aquestes competències sobrevingudes?

—Fins ara, els ajuntaments s'han finançat, en gran part, amb l'alegria de l'urbanisme, amb les llicències d'obra, etc. I també, especialment els darrers deu anys, perquè s'ha viscut un període de vaques grasses que ha permès de recaptar a través de les llicències per activitats econòmiques. Però això és molt conjuntural. I ara, amb la crisi, es demostra que el finançament local no funciona. Molts ajuntaments es troben avui en situació de fallida, pràcticament. De manera que moltes d'aquestes competències sobrevingudes, que són serveis al ciutadà en àmbits com les polítiques d'inserció laboral, socials, etc, perillèn. I la solució no és que ens deixin apujar la pressió fiscal, no. No és just que el mal finançament el pagui doblement el ciutadà. Hem de tenir suficiència financera.

—Fa unes quantes setmanes, l'alcalde de Sant Cugat del Vallès, Lluís Recoder (CiU), el de Manlleu, Pere Prat (ERC), i vós mateix va comparèixer conjuntament criticant que el PSC havia trencat la unitat en no defensar les esmenes a favor del finançament local als pressupostos generals de l'estat, que unitàriament s'havien defensat a Catalunya. A què atribuïu aquesta actitud del PSC?

—És la consigna. La consigna de partit que no creïn problemes al govern de Madrid, que ara hi ha crisi. I el PSOE els dóna la instrucció que no es moguin i que no els compliquin la vida. No han pogut, no els han deixat? No ho sé, però el fet és que van votar contra unes esmenes que ells mateixos havien aprovat als diversos òrgans del municipalisme de Catalunya. Això és un incompliment d'un acord polític. Hauria estat més fàcil que abans el PSC hagués demanat a Madrid si podien fer aquests acords a Catalunya. I ens hauríem estalviat la comèdia.

—I aquesta desunió es repetirà amb el finançament autonòmic?

—No ho sé. Vull pensar que no. L'estat estableix un acord clar de fins on es pot arribar... Vull pensar que no. Perquè, Catalunya, com a país, per les seves

“Seria molt greu que el govern de l'estat s'escudés en la crisi per no afrontar la revisió del finançament”

TINA BAGUE

necessitats, entenc que ha de resoldre bé el finançament. La solució és sí o sí. El PSC ha construït una aparença d'unitat, però si a la darrera estació de la reivindicació —és molt fàcil de fer acords unitaris a Catalunya— baixen del tren, com a mínim, requereix una explicació al poble de Catalunya.

—I així es pot pretendre aconseguir un bon finançament autonòmic?

—En aquesta legislatura, el govern de Zapatero, ell mateix, com també la vice-presidenta, Maria Teresa Fernández, van dir que “seria la legislatura dels ajuntaments” i es van comprometre a revisar el finançament local. Aquest era el seu darrer compromís. Doncs, bé, ja ha passat un any de la legislatura i no hi ha manera de progressar ni un pas. La FEM (la Federació Espanyola de Municipis) ha plantejat algunes propostes i el Ministeri d'Hisenda i el d'Administracions públiques surten amb un documentet tipus “Set principis que regularan l'administració local”: que si la transparència, subsidiarietat, lleialtat... És a dir que, abans de la crisi, això ja era congelat.

La segona qüestió. Objectivament, una part de les competències que exercim

els ajuntaments són transferides als governs autonòmics. Per tant, el govern de Madrid s'escuda en això i diu que també reclamem a les administracions autonòmiques. D'acord. Per tant, la Generalitat també ens ha de pagar part d'aquestes competències que exercim des dels ajuntaments. Ara, també és veritat que una bona part continuen essent de l'estat i, per tant, hauria de transferir més finançament als ajuntaments igualment.

Per tant, la nostra reivindicació té un doble destinatari. D'una banda, i fonamentalment, el govern de l'estat, que, a més a més, a través d'un bon finançament autonòmic, és el que ha de permetre que la Generalitat —el segon destinatari de la nostra reivindicació— pugui finançar part de les competències seves que exerceixen els ajuntaments. Des del municipalisme, tots som conscients que hem de fer front conjuntament a la necessitat indispensable de la millora del finançament autonòmic, però, en paral·lel, hem de reivindicar també un finançament just per als municipis. Perquè, de fet, finançament autonòmic i local són part de la mateixa cosa.

—Com valoreu la iniciativa de l'executiu de Zapatero d'un pla anticrisi que preveu la inversió de 8.000 milions d'euros en l'àmbit municipal?

—Com a alcalde, home... Amb un fons de 8.000 milions d'euros per a inversions, jo, molt content. Significa de l'ordre de 175 euros per habitant, aproximadament. Per tant, benvingut; content; magnífic. A continuació, crec que és un garbuix gestionar això, perquè hi ha uns terminis complicats, i tot de gestions complicades.

Sincerament, crec que, com algunes altres decisions del president Zapatero, és improvisada. Dit això, parlem de molts diners. Per tant, no hi sóc crític. Ara, des del punt de vista polític, fa dos mesos que ni ells mateixos no en tenien ni idea, que farien això. Però un cop fet, com a municipi, benvinguts aquests diners.

Ara, aquest finançament extraordinari d'inversió en infraestructures en cap cas no pot amagar l'incompliment polític de

no respectar el compromís de resoldre el finançament local. Seria molt greu que el govern de l'estat s'escudés en la crisi per no afrontar la revisió del finançament. Seria un incompliment, una deslleialtat i un greu error polític

—Precisament, pel que fa a infraestructures, el Prat de Llobregat és en un enclavament bàsic de les infraestructures del país: aeroport, port, viàries. Aquesta pressió pot acabar teñint el model territorial del Prat?

—No. L'any 94 hi va haver un pacte, amb el govern de l'estat, global, que no resolvia un aspecte concret, el desviament del riu Llobregat —tal com volia fer la Generalitat—, sinó que pretenia una resposta global a l'ordenament de les infraestructures. No teníem depuradora, no ens podíem banyar a la platja perquè estava en males condicions... Volíem parlar de tot això i de la recuperació de la pineda, i, naturalment dels límits del port i de l'aeroport, com s'hi integra el riu, etc. Això va ser el pla Delta. Es va produir un procés de negociació de més de tres anys, que va donar el Pacte d'Infraestructures i Medi Ambient del Delta de Llobregat.

Catorze anys després, es ratifica l'encert de la negociació del pla Delta. Hem recuperat la platja, reordenat i recuperat el riu, organitzat les infraestructures i l'entorn. S'ha anat executant allò que es va poder acordar.

—I les demandes que hi ha d'ampliar l'aeroport... Pot créixer més?

—Totes les infraestructures, en una societat desenvolupada, tenen un límit. La capacitat de càrrega del port o l'aeroport al delta està exhaurida. L'aeroport no pot créixer més. No es farà. Mai no es farà la quarta pista de l'aeroport del Prat. No ho permetrem. I quan dic que no ho permetrem vol dir que no, ni socialment, ni legalment, ni políticament. Dit això, dic que és una bestiesa. Què volem fer? Un aeroport que, en lloc d'una capacitat de noranta operacions l'hora —amb la nova terminal— i setanta milions de viatgers (i que creixerà en el futur amb les noves tecnologies), sigui de cent milions? I la càrrega que significa per a la resta d'infraestructures viàries aquest trànsit? No permetrem més pressió, ja ho vam pactar. Ara, em consta que avui, això, ja només ho defensa el PP.

Enric Rimbau